

Líšnický zpravodaj

září 2013

Vážení sousedé líšničtí, varadovští, vandrličtí,

prázdniny a dovolené uběhly jak voda a už je tady zase září. Naše škola i školka opět bzučí jako úl a ranní autobusy jsou zase plné sousedů těšících se do práce. Za chvíli jsou tady Vánoce, ale do té doby nás čeká ještě mnoho příjemných akcí a společných setkání. Náš už tradiční Líšnický festival tu bude za pár dní a vystoupí na něm zase řada hudebních skupin z Líšnice a okolí. Více o festivalu v pozvánce uvnitř zpravodaje.

A co se v Líšnici dělo o prázdninách? Prováděly se opravy silnic poničených červnovou záplavou a zároveň jsme na mnoha místech řešili dešťovou kanalizaci. Pod školou kolem vrby jsme vybudovali odstavnou plochu pro auta, aby rodiče přivážející děti do školy a školky měli kde zaparkovat a neblokovali silnice kolem školy. Vrhli jsme se na vyčištění a zprůchodnění toku líšnického potoka a začali jsme poslední fázi projektu revitalizace zeleně, tedy novou výsadbu keřů i rostlin a založení trávníků.

Těsně před prázdninami jsme dali dohromady improvizovaný líšnický tým a zúčastnili se Kytínských her bez hranic, kde se nám podařilo obsadit krásné 3. místo v konkurenci 8 obcí z našeho regionu. Ráda bych touto cestou poděkovala aktivním sousedům za to, že dobrovolně nasadili své životy při reprezentaci našich obecních barev. Disciplíny byly sice „zábavné“, ale také fyzicky a místy i psychicky náročné, viz. fotky na konci zpravodaje.

Přeji dětem, aby do školy vykročily tou správnou nohou a nový školní rok si opravdu užily. Rodičům a všem ostatním přeji úspěšný návrat do „reality“ a příjemný podzim v naší vísce. A věřím, že většině z vás to vše budu moci popřát i osobně v sobotu 21. září na Líšnickém festivalu.

Hana Navrátilová, starostka

Obecní úřad Líšnice

Hana Navrátilová, starostka
Pondělí 14:00 - 16:00
(předem dojednané schůzky)
Úterý 16:00 - 18:00
Středa 09:00 - 11:00

Ing. Petr Gottwald,
místostarosta
St 14:00 – 17:00
(předem dojednané schůzky)

Simona Vondrušová,
administrativa, CzechPOINT
Po 09:00 – 12:00
St 09:00 – 12:00
14:30 – 16:30

Záplavy v obci

Přestože se Líšnice nenachází u břehu žádného potoka nebo řeky, byla naše obec také postižena záplavou a to zejména vodou z polí a vzedmutou spodní vodou. Kromě škody, která vznikla na komunikacích, byla vodou nejvíce zasažena úpravna vody (škoda cca 600 000 Kč) a čistička odpadních vod (škoda cca 100 000 Kč). V úpravně vody došlo k poškození části technologie, ale největší škody vznikly na samotné budově, kde dosáhla voda výšky jednoho metru. Čističku bylo zase potřeba vyčistit, odkalit a znovu nainjektovat bakteriemi, aby byla opět funkční. Po vyčíslení škod jsme byli rádi, že jsme nepodcenili pojištění obou objektů a oprava obou zařízení může být pokryta z pojistky. Velký dík patří také Krajskému úřadu Středočeského kraje za bleskovou finanční pomoc, díky níž jsme mohli obě důležitá zařízení rychle zprovoznit. Navíc jsme od krajského úřadu získali finanční dar ve výši 160 000 Kč určený na likvidaci následků velké vody. Cesty jsou zatím opraveny provizorně a nyní čekáme na vyhlášení dotačních řízení a budeme žádat peníze na jejich celkovou rekonstrukci.

Voda se nevyhnula ani Varadovu, zvláště ta spodní, která zatopila sklepy. Okolo Spáleného mlýna to vypadalo jako na kanoistickém kanále, protože došlo k vylití rybníka z jedné strany a z druhé strany k rozvodnění bojovského potoka. K zásadním škodám na majetku občanů a chatařů však naštěstí nedošlo.

Záplavy jasně ukázaly, kde nás voda trápí nejvíc a co je potřeba akutně řešit. Na některých místech v obci jsme proto obnovili příkopy a nasměrovali tok vody do kanalizačních vpustí a kanálků. Zajistili jsme pročištění propustků a dojednali se společností Lesy ČR, které spravují líšnický potok, důkladné pročištění a obnovu koryta potoka. Záplavám takového rozsahu jako letos se úplně ubránit nemůžeme, ale věříme, že všechna ochranná opatření budou z velké části účinná.

Jeden vodní problém však stále zůstává a k jeho řešení potřebujeme spolupráci vás, sousedů a líšnických občanů. Při velkých deštích vytéká ze zahrad a z okapů střech mnoha domů spousta vody, která se valí přes cesty a následky záplav jsou pak mnohonásobně horší. Za likvidaci dešťové vody na svém pozemku je odpovědný každý majitel a proto vás prosím, podívejte se, jak jste na tom s dešťovou vodou na svém pozemku vy. Pokud si nevíte rady, zastavte se na úřadě a zkusíme najít řešení.

Poruchy na veřejném osvětlení a výpadky elektrického proudu

V případě, že nesvítí lampa před vaším domem nebo zjistíte jinou poruchu na veřejném osvětlení, hlaste to prosím rovnou na bezplatnou nonstop linku 800 101 109. Na každé lampě je číslo, které nahlásíte operátorovi, a ten zajistí výjezd techniků. Stejně můžete postupovat i při výpadku elektrické energie. Bezplatná linka ČEZ má číslo 840 850 860 a zpravidla

chtějí nahlásit číslo nemovitosti, kde k výpadku došlo. Není nutné volat na úřad, protože my následně uděláme totéž, tedy zavoláme na uvedená čísla a poruchy nahlásíme.

Letošní Líšnice z ptačí perspektivy
Zakoupili jsme práva na letecké snímky Líšnice 2013. Máte-li o ně zájem, je možné je bezplatně přehrát na donesené USB nebo CD. V případě dostatečného zájmu o jejich tištěnou podobu jsme schopni nechat snímky vyvolat, cena bude stanovena dle nabídky firmy, která by zakázku zpracovávala. Snímky jsou opravdu vydařené, přijďte se podívat.

Kontejnery Varadov (u penzionu)
Na základě dohody s obyvateli Varadova jsme se rozhodli odstranit kontejnery na směsný odpad z kontejnerového stání u staré Strakonické silnice před penzionem. Kontejnery se pomalu stávaly skládkou odpadu pro lidi z širokého okolí i z okolních obcí. Čím víc kontejnerů jsme instalovali, tím víc bylo kolem nich nepořádku a odpadu a tím horší bylo životní prostředí pro varadovské sousedy. Po měsíci můžeme konstatovat, že to bylo rozhodnutí správné i přesto, že přineslo také problém se svozem odpadu majitelů chat, kteří na Varadově pobývají během víkendů a nemají možnost v den svozu přistavit popelnici. Provizorně jsme umístili do oblasti Varadova 120l popelnice, ale jejich množství není dostatečné, takže spolu s firmou AVE hledáme vyhovující řešení. Jedním z nich je umístění větší sběrné nádoby na směsný odpad do oblasti nebo jednání o dílčí změně systému svozu. Podstatné je ale to, že se nám tak podařilo omezit hory směsného odpadu kolem kontejnerů na tříděný odpad. Nové zatím nepřibývají. Místní dokonce viděli auto plně naložené odpadem, které se otočilo a odpad ani nevyložilo. Držme si palce, ať to vydrží. Některé změny ze začátku „bolí“, ale po čase zjistíme, že měly svůj význam.

Uzavírka komunikace III/1025 mezi bojovským nádražím a Spáleným mlýnem
Od 4. 9. do 4. 10. 2013 bude uzavřena komunikace krajská III třídy číslo 1025 v úseku mezi bojovským nádražím a sjezdem ke Spálenému mlýnu. Komunikace se bude kompletně rekonstruovat po rozsáhlých škodách, které vznikly po červnové povodni. Díky této uzavírce bude také bohužel uzavřen vjezd na cestu vedoucí od bojovského nádraží na Vandrlici. Do této oblasti bude tedy možné se po dobu uzavírky dostat přes Líšnici nebo přes Spálený mlýn.

Chcete levnější elektřinu?

Spojme síly a zkusme elektronickou aukci!
Má naše obec zorganizovat pro občany Líšnice elektronickou aukci elektřiny?
Měli byste zájem se do takové aukce zapojit i vy a vaše domácnost?
Pokud ano, pošlete nám email na adresu starostka@obeclisnice.eu nebo nám vhoďte do schránky Obecního úřadu lístek v následujícím znění: Jméno, číslo nemovitosti a text „Mám předběžný zájem se zapojit do elektronické aukce na dodávku elektrické energie pro domácnosti v obci Líšnice“.
Na podzim proběhne aukce pro veřejné budovy v rámci obcí mníšeckého regionu. O výsledku vás budeme informovat a možná vám to usnadní rozhodnutí. Informace o výsledku aukce najdete na webových stránkách obce, na vývěsce obecního úřadu a v dalším zpravodaji.

Začínáme nový školní rok

Školní rok začal v pondělí 2.9. a naše školka i škola je opět plná k prasknutí. Do školky přišlo 28 dětí a do školy rovných 60. Na příchod dětí jsme se přes prázdniny pilně připravovali. Všechny prostory základní školy jsou nově barevně vymalovány, máme natřené zárubně, vyměněný zastaralý nábytek a nové dekorace. Třídy jsou nyní vzdušnější a světlejší a dětem se v nich moc líbí, což je pro nás tou největší odměnou. Velký dík patří nejen vyučujícím, ale všem zaměstnancům školy a školky, kteří část své dovolené obětovali velkému generálnímu úklidu a stěhování nábytku před a po malování.

Co nás čeká?

Letošní školním rok se ponese v duchu environmentální výchovy. S dětmi ve škole i ve školce si budeme povídat o ochraně životního prostředí, o čistém ovzduší, recyklaci a nakládání s odpady. V rámci tohoto projektu se chystáme v pátek 20.9. zapojit do celostátní akce Čistá planeta, během které s dětmi vyčistíme Líšnici od odpadků. Plánujeme také výstavbu našeho vlastního recyklačního centra, které bude umístěno mezi nově vzniklým parkovištěm a oploceným dětským hřištěm pod školou. Zde bude k dispozici školním dětem i široké veřejnosti kontejner na sběr starého papíru a popelnice na plast a sklo. Děti vyrobí velké informační cedule, na kterých se dozvíte, jak správně třídit a co se s tříděným odpadem děje dál. Těšíme se, že budete recyklovat s námi!

Kde nás potkáte?

V nejbližší době můžete potkat naše nejmenší školkáčky i starší školáky spolu s pedagogickým doprovodem na Líšnickém festivale, který se koná 21.9. na hřišti pod školou. Školáčci mají připravený stánek deskových her, kde je možno si zahrát a dokonce vyhrát malou sladkou odměnu. Školáci již nyní pracují na svém Podzimním dýňovém stánku, kde kromě podzimních dekorací z dýní a jiných tykví, bude na prodej dýňová polévka, pečený čaj či levandulové koláčky. Přijďte se na nás podívat!

Taktéž srdečně zveme všechny líšnické, varadovské a vandrlické děti na sobotu 5.10., kdy se bude od 15.00 konat opět na hřišti pod školou Svatováclavská pouť. Paní učitelky připravují pro děti spoustu atrakcí, obchůdek s odměnami i občerstvení, na kterém se mohou podílet i maminky. Těšíme se na setkání s vámi.

Za pedagogický sbor školky i školy,
Alena Fialová

foto: *Barbora Kuklíková*

Když něco pečeme, tak zásadně pomalu

„Tak jo, stav se v pondělí, to je asi jediný večer, kdy máme volno," řekla mi Kačka Abtová, když jsem jí volal, že bych s ní a jejím mužem Honzou udělal rozhovor do Zpravodaje. Abtovi si s kamarády otevřeli v březnu restauraci Slowpec, mají tam plno, jsou tam víc než doma a mě zajímalo, co je k tomu vedlo a jak to zvládají. Když jsme si ve 20:30 začali povídat, Kačka dávala do trouby kuře. V duchu jsem zajásal a trochu ten rozhovor natáhnul. Vyplatilo se. Bylo vynikající.

Jak jste se vy dva ocitli v Líšnici?

Katka: My jsme s Honzou oba původem Pražáci. Moji rodiče ale měli na Vandrlici letité kamarády a protože jsme neměli kam jezdit na venkov, do přírody, trávili jsme veškeré prázdniny a víkendy právě tady na Líšnici. Milovala jsem to tu a většina mých dětských a pubertálních vzpomínek patří Líšnici a okolí. Vtipné je, že dnes bydlíme vedle bývalého „konzumu", kam jsme jako děti jezdily na kole pro nanuka... V 90. letech naši koupili a přestavěli „mlejn" (Spálený mlýn). To už jsem žila v Praze s Honzou a Standou (prvním synem), ale na Líšnici nás to stejně táhlo a byli jsme tu víc než doma.

Honza: Když se pak naskytla šance koupit tu zbořený dům s pozemkem, šli jsme do toho. Sice jsme nějakou dobu před porodem druhorozené Aničky (6 let) spali v chalupě bez střechy a následujících několik let žili na stavbě, ale není nad čerstvý vzduch. Svatbu jsme pak měli právě tady, na Líšnici, oddával nás Jarda Novák a my věděli, že jsme „doma". Od té doby jsme tu všichni trvale, protože Líšnice je prostě nejlepší místo k životu.

A tehdy otevřela maminka hospodu?

K: Máma tak dlouho snila o vlastní hospůdce, že si jednou vzala hypotéku a z té zbořené garáže svého domu tu hospodu udělala. Měla úspěch, ale dlouho to nevydrželo, protože v tu dobu se naše babička roznemohla a potřebovala neustálou péči. Takže po necelém roce to máma vzdala a zavřeli jsme. Půl roku nato přišli dva mladí kluci kuchaři, které už nebavilo vařit v cizích kuchyních a chtěli si otevřít svoji restauraci.

H: A to byl Pepa s Lukášem, kteří si hospodu pronajali a otevřeli Lískovku. Byli jsme rádi, protože kluci měli chuť a energii hospodu oživit a bylo vidět, že je to hrozně baví. Navíc to dělali od začátku poctivě a nic nešidili. Za pár let si vybudovali slušnou pověst a tak bylo celkem pochopitelné, že chtěli jít dál. Po 3 letech přijali nabídku většího moderního prostoru v Mníšku. Tady se našlo pár zájemců, kteří se pokusili na ně navázat, ale nikdy to úplně nefungovalo. A to už jsme v letošním lednu, kdy hospoda opět osiřela a my řešili, co s ní.

Prostě jste to nevydrželi a zkusili to sami?

H: „Zkusili" je ten správný výraz, protože

nikdo z nás žádné velké zkušenosti neměl. Ale dlouze jsme to probírali s našimi starými kamarády, kteří se nakonec rozhodli do toho jít s námi.

K: Těmi kamarády byl Petr Abramovič, všemi zvaný Abram, a Petr Čáp. Abram do té doby trávil celý svůj profesní život v teple kanceláří, ale vaření bylo jeho životní vášní. Pokaždé, když jsme se viděli, tak buď vařil, studoval receptury nebo o jídle aspoň mluvil. Byl to on, kdo přišel s nápadem pomalé přípravy jídel ve vakuu, tzv. sous-vide, a lepší způsob přípravy masa snad neexistuje. Petr Čáp byl opravdu gastronomií nepolíbený, 15 let byl marketingovým ředitelem hudebního vydavatelství a chtěl si zkusit něco, co by mu vrátilo životní energii. Od té doby běhá po place a baví hosty, je to bavič tělem i duší.

Takže tahle parta kamarádů amatérů si otevřela hospodu…

H: Přesně tak. Hypotéka se sama nezaplatí, takže jsme měsíc přestavovali, bourali a budovali, abychom v březnu otevřeli. A od té doby jsme doma neměli teplé jídlo.

K: (podlévá kuře v troubě) Nepřeháněj. Ale je fakt, že je to honička. Zvlášť když pomalé pečení znamená připravit jídla třeba 20 hodin předtím, než si je host v restauraci objedná. I když máme otevřeno jen od středy, je to práce na celý týden. Ale když to začalo fungovat a lidi se začali vracet, tak člověk zjistí, že ho to hrozně baví a naplňuje.

Pomalé pečení je výborná věc, ale jste Slow Pec a o peci jste ještě nemluvili…

K: Pec byl původně Honzy nápad.

H: No, protože asi jako každý, kdo chce otevřít restauraci, jsem přemýšlel a hledal něco, co by nás odlišilo od všech ostatních. A dobrá pec na dřevo, to bylo to něco. Nenapadlo mě ale, že pokud nechceme mít pec jen na ozdobu, musíme tomu přizpůsobit všechno ostatní.

K: V zásadě jsme koupili pec a postavili kolem ní hospodu. A dodnes se s ní učíme pracovat a fungovat. Pamatuju si, že jednou v začátcích napadlo Abrama nechat ve vyhaslé a vymetené peci přes noc maso v základu na svíčkovou s tím, že se bude pomalu „dělat" celou noc. Ráno tam našel spálený pekáč a v něm několik briket. Ta „studená" pec měla ještě ráno 180 stupňů! A takových pokusů omylů jsme měli celou řadu. Ale když jsme se to naučili propojit, zjistili jsme, že kombinace pomalé přípravy masa ve vakuu a následného dopečení a ovonění v peci prostě funguje. V peci navíc pečeme ryby, brambory, chleba nebo domácí buchty a na tom jídle je to znát. To elektrika nikdy nedokáže. A ještě k tomu, a to nás nikdy nenapadlo, při tomhle způsobu přípravy jídel nepotřebuješ žádný tuk. Stačí jen ten, se kterým se maso už „narodí".

A co jste vlastně chtěli vařit? Měli jste nějaký koncept? To je teď moderní…

K: Koncept bych tomu neříkala. Měli jsme pár myšlenek, na kterých jsme se shodli, že se jimi budeme vždycky řídit. Já trvám na tom, že bych v hospodě nikdy neuvařila nic, co bych neudělala doma svým dětem a Honzovi. To je pro mě laťka. V našem skladu nenajdete žádná umělá dochucovadla, polotovary a podobně. Chemie mi nesmí do baráku. Třeba domácí bezovku si skutečně vaříme co týden sami. Co se týče skladby jídel, tak máme jasno v tom, že chceme vařit z tradičních a naprosto čerstvých surovin, které nejraději získáváme od lidí z okolí, jimž věříme, že to dělají poctivě. Maso a brambory od farmáře Radima Holovského z Trněného újezdu, přírodní mošty, a úžasný

cider od pana Štěpánka z Mníšku, pivo z Únětic, atd. To, co zatím marně hledáme, je nějaký místní pěstitel zeleniny, tu tady v okolí nenajdeš.

H: Nejde jen o původ, ale také o to, co vaříme. Žebra, plíčky, dršťky, to jsou všechno tradiční věci, které už z talířů vymizely, ale přitom stačí je připravit poctivě a tak, jak se to má a lidi se olizují…

Poctivost, to zní jako dobrý koncept.

K: A je to ta hlavní zásada, kterou ctíme. My víme, že nechceme vynalézat a překvapovat novými recepturami a chutěmi. Chceme jen tradiční věci připravovat tak poctivě, jak by to dělaly naše babičky. Žádné náhražky, dochucovadla, rychlosoli…

H: A neřekl bys, jak moc tohle lidi ocení a hlavně, že ten rozdíl opravdu poznají. To mě vždycky překvapí a zároveň ubezpečí, že to má smysl.

Ještě zpátky k Abramovi, toho už v kuchyni nevídám…

K: Je to tak, od začátku jsme měli domluvu, že Abram s námi Slowpec rozjede - pomůže nám sestavit první menu, receptury a pak se půjde věnovat svým dlouho plánovaným projektům. Za to mu patří náš dík i obdiv. Trávil s námi na Líšnici dny i noci, doma ho ale tříletý Nik přestával pomalu poznávat. Takže když jsme měli všechno jakžtakž pod kontrolou, přijali jsme nového kuchaře a začala více než měsíční fáze zaučování, kdy se v kuchyni prolínali oba. V kuchyni už tedy dnes Abrama neuvidíte, ale u stolu ho občas potkáte, protože nám zůstal věrný a užívá si roli hosta.

H: Abram je a vždycky bude náš dlouholetý kamarád. A Jirku Strnada, který ho vystřídal, zasvětil do všech tajů i vlastních receptur, aby změnu kuchaře nepocítil zákazník. Jirka je šikovný kluk, který má obrovskou chuť a nebojí se práce, to se v dnešní době cení. Je to navíc kluk ze sousedních Čisovic, stejně jako další členky personálu, Petra a Janička. Všichni opravdu makají, jakoby to byl jejich vlastní podnik. A je taky fajn vědět, že díky téhle hospodě se uživí několik lidí ze vsi a okolí. A vlastně i Petr Čáp je už tak trochu „líšničák" – bydlí sice na Smíchově, ale většinu času tráví u nás v Líšnici.

A všechny vás to pořád baví?

H: Nesmírně. Ale nejde ani tak o vaření, jako spíš o to, že jsme chtěli mít místo, kam lidi rádi přijdou, ale především se sem budou vracet. A nejen proto, že jim tu bude chutnat, ale že je to tu baví a je jim tu příjemně. Proto jsme předělali interiér, aby byl útulný pro nás samotné, pouštíme hudbu, kterou máme sami rádi, vaříme jídla, která nám chutnají. Vsadili jsme na to, že tohle dohromady sem přitáhne lidi, kteří to budou cítit podobně jako my.

Soudě podle počtu aut kolem hospody se vám to daří.

K: Na začátku k nám začali jezdit naši přátelé z okolí a z Prahy. Ti postupem času přitáhli svoje známé a ti zase svoje… Pak přišlo něco, co jsme vůbec nečekali. Na internetových stránkách, které se věnují hodnocení restaurací, se o nás začalo „mluvit".

Snobka.cz, kackazvykacka.blogspot.cz a především uznávaný scuk.cz, tam všude se začalo o Slowpeci na Líšnici psát pochvalně. Uvědomili jsme si, jak je vlastně pro nás důležité vědět, že to, o co se snažíme, oceňují lidi, kteří o jídle hodně vědí a píšou. V červenci dokonce vyšla pozitivní recenze v Hospodářských novinách. Když název

„Slowpec“ skloňuje novinář v jedné větě se slavnými podniky věhlasných šéfkuchařů, tak to zní neuvěřitelně… A dokazuje to, že obliba a obsazenost hospody nesouvisí s tím, jestli je váš šéfkuchař známý z televize nebo ne. Já mám radost, když vidím, že lidi sledují naše pravidelné speciální nabídky a rezervují si místa předem, protože se těší třeba na plíčky nebo přeštického vepříka.

H: Upřímně je v tom i kousek hrdosti, protože v žádné recenzi neopomenou uvést „uprostřed malebné vesničky Líšnice“… A často se stává, že se někdo staví třeba jen pro jídlo s sebou a než ho připravíme, tak se jde projít po vesnici, protože se tu lidem líbí. Věřím, že to, že žijeme v krásné a příjemné vesnici, kde je spousta fajn lidí, to pomáhá i atmosféře téhle hospody.

K: A pro ty lidi tu jsme. Nebavilo by mě mít hospodu, kam by chodila vybraná společnost ve smokingu. Chtěla jsem místo, kam půjdou lidi nejenom na slavnostní večeři, aby si udělali radost, ale kde se taky staví po cestě z práce sousedka na pokec a dvojku vína nebo parta hasičů přijde po fotbale na pivko. A tomu přizpůsobujeme nabídku. Ve Slowpeci nesmí mít nikdo hlad ani žízeň a nesmí se mu chtít domů. To je náš cíl. A díky všem líšničákům za podporu a přízeň, vážíme si toho. A uvidíme se na festivale, kde budeme i s naší mobilní pecí.

Já děkuju za rozhovor i za to kuře, který měla mít asi Anička zítra k obědu. Bylo luxusní. Z Trněného újezda.

Tomáš Fiala
Foto: *autor*

Podzimní večery budou veselejší s dobrou knihou. My ji pro vás máme!

Milí líšničtí čtenáři,

blíží se dlouhé podzimní večery a tak bych vás ráda seznámila s novými tituly v naší knihovně. Za přečtení určitě stojí napínavé detektivní romány Jo Nesba: Netopýr, Sněhulák nebo Spasitel, dále od Larse Keplera Hypnotizér, Paganiniho smlouva nebo Svědkyně ohně. Zajímavý je brilantně napsaný román Žítkovské bohyně od mladé české autorky Kateřiny Tučkové. Ve fondu máme také dva díly erotického románu od britské autorky E. L. Jamesové: Padesát odstínů šedi a Padesát odstínů temnoty. Od známého autora historických příběhů Vlastimila Vondrušky je román Msta písecké panny. Koncem září doveze příbramská knihovna nový výměnný soubor knih, v němž jsou vždy také zajímavé tituly jak pro dospělé tak i dětské čtenáře.

Na setkání v knihovně se těší každý pátek od 17 do 19 hodin vaše knihovnice
Helena Žbánková

Socializace zemědělství a zvelebování obce v letech 1950 – 1953

Socializace zemědělství

V roce 1950 bylo na katastru obce 611 ha zemědělské půdy, z toho orné 479 ha, pastvin 34 ha a zahrad 47 ha. Celková plocha nezemědělské půdy činila 122 ha.

Zemědělskou půdu měl v držení následující počet zemědělců:
Pořadí v jednotlivých skupinách je sestupné, od majitelů největší plochy až po nejmenší. Pro lepší orientaci čtenářů, zejména při stejných příjmeních, jsem za jménem uvedl nové číslo popisné.
Nad 20 ha 2: Novák Eduard 58, Stuchlík František 21 a 22.
Od 15 ha do 20 ha 2: Dvořák Václav 23, Nejedlý Stanislav 55.
Od 10 ha do 15 ha 14: Zamrazil Josef 60, Přibík Václav 68, Nováková Emilie 70, Pánek František 15, Lebl František 73, Matysová Anna 32, Novák František 69, Obermajer Josef 46, Mestková Růžena 7, Macháčková Františka 56, Žák Bohumil 39, Rákosník Antonín 30, Novák Antonín 38, Vlk Bohumil 28.
Od 5 ha do 10 ha 23: Pánek Cyril 54, Rákosník Josef 57, Novák Jaroslav 62, Heršálek Jaroslav 102, Rákosníková Anna 66, Křížová Anna 47, Kalousek Čeněk 64, Novák Josef 70, Cmíral František 13, Procházka Antonín 14, Záruba Antonín 17, Bartůněk Rudolf 33, Havlíček Josef 11, Ejem Václav 44, Majer Antonín 59, Matys František 80, Melounek František 76, Novák František 41, Mestek František 43, Macháček František 40, Mestek Antonín 77, Ejem Josef 50, Suk František 48.
Od 2 ha do 5 ha 14: Kadlec Josef 18, Myslivečková Marie 71, Obermajer Josef 24, Novotný Miloslav 42, Antoš Antonín 9, Liška Václav 5, Pojer Karel 6, Novák Josef 2, Dvořáková Antonie 1, Růžička Antonín 67, Liška Josef 63, Davídková Františka 81, Novák Antonín 75, Mysliveček Antonín 45.
Údaje o vlastnících jsem získal ze zápisu ze schůze Místního národního výboru Líšnice (MNV) s občanstvem, konané 15. 1. 1950 v hostinci „U Procházků“, kterou řídil předseda MNV Přibík Václav. Byl projednáván operativní plán dodávek. Podle prezenční listiny se zúčastnilo 43 osob.

Z analýzy počtu zemědělských usedlostí a domků v obci lze vyvodit, že dalších 50 vlastníků nemovitostí mělo v držení méně než 2 ha půdy, nebo šlo o bezzemky.

Římsko- katolická farnost Líšnice vlastnila okolo 24 ha zemědělské půdy. V roce 1949 řešil Okresní národní výbor Praha venkov-jih odkoupení pozemků.

Stav hospodářského zvířectva k 1. 7. 1949 zaznamenaný v kronice obce byl následující:

koní 21, hovězí dobytek 285, z toho dojnic 42 a tažných 78, vepřů 216, slepic 1979, husí 222, kachen 44, koz 58.

V roce 1949 místní zemědělci dodali státu předepsané množství pšenice 304 q*, ječmene 110 q, ovsa 70 q, luštěnin 17 q, olejnin 9 q, žita 1 319 q (119 q nad plán), brambor 692 q (pro neúrodu o 278 q méně).

**Metrický cent (”metrák”): 1 q = 100 kg.*

Někteří zemědělci byli členy Jednotného svazu českých zemědělců (JSČZ). Šlo o samosprávnou jednotnou zájmovou organizaci českých zemědělců se sídlem v Praze. Uzákoněna byla v roce 1947, svou činnost ukončila v roce 1952. V roce 1948 se JSČZ v Líšnici zabýval zřízením družstevní prádelny, chladírny mléka a konzervační kuchyně, podílel se na rozdělení textilu pro zemědělce. V říjnu 1948 na veřejné schůzi MNV pan Přibík za JSČZ podal zprávu o scelování pozemků v naší obci. Upozornil, že pokud se zemědělci přihlásí včas, náklady s tím spojené uhradí okresní národní výbor. Pro scelování se vyslovilo 9 zemědělců, proti bylo 7.

Dlužno připomenout i Strojní a traktorové stanice (STS). Šlo o státní socialistické podniky, které vznikly v roce 1949 ze strojních družstev a státních strojních stanic. V období socialistické přestavby vesnice byly rozhodující technickou základnou družstevního zemědělství. Na našem katastru působila státní strojní stanice z Dobřichovic. V zápisu za rok 1949 kronikář obce poznamenal:

„Při této příležitosti budiž připomenuto, že tato strojní stanice svými traktory a samovazy velmi vydatně pomáhala při letošních žních".

Na základě mnou shromážděných faktů jsem se pokusil přiblížit obraz Líšnice na konci 40 let.

Združstevňování zemědělství bylo vládním programem lidově demokratické republiky Československé. V roce 1950 v Trnové, v Jíloviští, v Čisovicích, Černolicích, Hvozdnici, Bojově i Bojanovicích bylo Jednotné zemědělské družstvo (JZD) založeno. V Líšnici se začalo o založení JZD jednat. Probíhaly přesvědčovací akce dům od domů a konalo se několik veřejných schůzí. 12. 8. 1950 na veřejném jednání za účasti předsedy ONV C. Sobotky 11 zemědělců podepsalo přihlášku. Byli to vesměs občané s malou výměrou půdy. Naděje na vytvoření družstva byla planá. V září téhož roku se do náboru zapojili studující politické školy z Prahy, měli nad obcí patronát a pomáhali zde při žňových pracích. Také jejich počin vyzněl naprázdno.

Odebrání mlátiček a samovazů Františku Stuchlíkovi, Františku Pánkovi, Václavu Dvořákovi, Eduardu Novákovi a jejich předání do těch obcí, kde se již JZD utvořila, mělo záporný vliv na ostatní zemědělce.

Vesnická organizace KSČ Líšnice měla 48 členů, z toho 11 žen. Snahou bylo utvořit JZD. Narážela však na odpor ve vlastních řadách, zejména u zemědělců-komunistů.

Vláda podporovala kolektivní hospodaření v družstvech finančně a sníženou dodávkovou povinností družstevníků. Zato předepsané dodávky pro soukromý sektor byly značně vysoké, i když bylo přihlíženo k rozvrstvení zemědělců podle výměry půdy. Za nesplnění dodávkové povinnosti v roce 1950 byli potrestáni peněžitými pokutami František Stuchlík 90 000 Kčs, Eduard Novák 80 000 Kčs, Josef Novák 60 000 Kčs, František Novák 60 000 Kčs, Antonín Záruba 35 000 Kčs. Neuváženě a neodpovědně byli František Stuchlík, Eduard Novák, Antonín Rákosník a Václav Přibík prohlašováni „vesnickými boháči". Přesvědčování ani nátlak nevedl v roce 1951 k založení družstva. Zemědělci tvrdili, že si až dosud všechny práce zastali sami a že tak budou činit i nadále.

V roce 1952 se přesvědčování ke vstupu do JZD opíralo o výhody organizace společných žní. Třikrát přijeli modřanští dělníci do naší obce, aby s místními občany vytvořili skupiny, které navštívily jednotlivé zemědělce, a diskutovali s nimi. Snaha ztroskotala. Později několik malých rolníků, členů KSČ podalo přihlášku do družstva. Jejich malá výměra pozemků neumožňovala družstvo založit.

29. 8. 1952 na schůzi zemědělců v hostinci „U Křížů" se podařilo ustanovit přípravný výbor, jehož předsedou se stal Čeněk Kalousek. Poté, co podali přihlášky Antonín Rákosník, Václav Dvořák, Eduard Novák a Bohumil Vlk, učinili tak po větším, či menším zdráhání všichni, až na Annu Křížovou a z malých zemědělců na Jana Krále, kováře.

4. 10. 1952 v hostinci „U Procházků"se konala valná hromada JZD. Přítomno bylo asi 35 místních a několik zemědělců z Řitky, jichž se týkala výměna polí po úpravě honů místního družstva. Zvoleno bylo představenstvo družstva ve složení:

Předseda Antonín Mestek, místopředseda Čeněk Kalousek, pokladník František Pánek, další členové Františka Davídková, Anna Matysová, Josef Novák, Josef Rákosník, Josef Novák, František Novák. Do dozorčího výboru byli zvoleni Josef Zamrazil a Marie Myslivečková.

Kronikář zaznamenal následující:

„Tak bylo ustanoveno v naší obci JZD, aby nastoupilo svoji dráhu k lepším zítřkům všech těch, kteří do něho vstoupili ať dobrovolně, či z přesvědčování druhých nebo z chytračení či z jiných příčin. Ale těch, kteří vstoupili do družstva z vlastního vnitřního přesvědčení, bylo velmi, velmi málo".

Do prvního zemědělského roku 1952-1953 vykročili „jezeďáci" s velkým elánem. Na základě plánu hospodářsko-technické úpravy půdy byla malá políčka scelena do větších lánů, celý katastr rozdělen do několika honů a rozorány meze. Na polích nebylo vidět koňské či volské potahy, ve dne v noci bafaly traktory státní traktorové stanice. Zaseto bylo žita 72 ha, pšenice 53 ha, ovsa 40 ha, ječmene 27,4 ha, máku 3 ha. Na 58 ha vysazeny brambory. Bohatá úroda čekala na žence, ale těch nebylo. V pondělí 20. července 1953 vyjel kombajn „Stalinec 4" poprvé na lán žita k Varadovu. Pole bylo příliš rozmoklé, těžký stroj se bořil a často stál. U hřbitova se pokoušeli kombajnem sekat ječmen. Pro měkkou půdu a krátká stébla museli toho nechat. Lepší uplatnění našel při sklizni pšenice v Bažantnici. Obilí se odváželo do sálů hostinců „U Křížů" a „U Mestků" k dočištění a dosušení. 60 ha lán žita u hřbitova se sekal samovazy a mlátilo se parní mlátičkou přímo na poli ještě po 15. září 1953. Obilí se sváželo také do velkých stodol družstevníků, kde se mlátilo v zimě a ještě dlouho na jaře 1954. Nemalá potíž byla s vybíráním brambor. Trvalo opět velmi dlouho a pomáhalo mnoho brigádníků.

Vzpomínány jsou zejména nedělní brigády z patronátního závodu Léčivé byliny, národní podnik Zbraslav, které vydatně pomáhaly jak ve žních, tak při sklizni okopanin.

Výnosy z 1 ha činily: žita 17,2 q, pšenice 15,2 q, ovsa 11 q, ječmene 24,3 q, máku 4,7 q, brambor 59 q. Dodávkový předpis obilí na rok 1953, přes slibované snížení pro družstva, byl největší, co kdy byl obci ONV Praha jih vyměřen. Intervence na ministerstvu výkupu, KNV, ONV vyzněly naprázdno. Družstvo muselo a také splnilo dodávky takto: (V závorce uvedená čísla jsou procenta z celkové sklizně.) žita 877 q (71), pšenice 582 q (72,2), ovsa 168 q (38,2), ječmene 309 q (46,3), máku 12,4 q (88,6).

První rok společného hospodaření byl pro mnohé velkým zklamáním. Z příčin jsou uváděny například, že družstevníci pracovali na cizím a ne na svém, nedostatečné schopnosti předsedy družstva pro řízení tak velkého celku, špatné záznamy o odvedené práci, které vedli skupináři Josef Rákosník a František Macháček, nespokojenost s odměňováním družstevníků, kde výše odměny je rozdělována podle výměry půdy, s kterou zemědělec do družstva vstoupil, a tak ti, co vstoupili s menší výměrou, byli neúměrně málo odměňování za vykonanou práci, vysoké dodávkové povinnosti. Mnozí z družstevníků začali uvažovat, že z družstva vystoupí. Svůj názor neskrývali, i když od března do října 1953 byli pro neplnění státních dodávek vazebně stíhání František Stuchlík, Antonín Rákosník a Eduard Novák. V té době byl ve vazbě také místní farář P. Josef Fořtel.

Je pochopitelné, že v obci nebyla nálada pro konání dožínkových slavností. O tom, že tradice líšnických staročeských dožínek nezůstala ani po více než 60 letech zapomenuta, mě přesvědčila dnes bezmála 88letá paní Jindřiška Mesteková. Zarecitovala mi následující písničku, která nechyběla při zahájení oslav na statku „U Vlků“:

„Náruč klasů, polních květů z naší práce neseme Vám,
Vy jste věděl hospodáři a Vy drahá hospodyně, že byl sklízen pole lán.
Přejeme Vám, ať je vždycky přebohatá úroda, ať jsou naše rodné lány,
každým Čechem milovány, vždyť jsou chloubou národa“.

Zvelebování obce

Vláda vyhlásila takzvaný program 5M, jehož hlavním cílem bylo podpořit zájem obyvatelstva a iniciativu orgánů lidosprávy ke zvelebování obcí. Na rok 1950 stát uvolnil 50 miliard Kčs. Podmínkou pro získání státních prostředků bylo, že část prací, dopravních prostředků, ale i stavebních hmot bude poskytnuta bezplatně. V praxi to znamenalo, že například u staveb stát uhradil obcím polovinu nákladů.

MNV Líšnice za předsednictví Václava Přibíka se usnesl (12. 4. 1950) zapojit do programu 5M následujícími akcemi:
1. Vyčistit malý rybník pod rodinným domem Františka Stuchlíka a odbahnit velký rybník na návsi. Oba rybníky byly zároveň požárními nádržemi. Dozorem byli pověřeni Josef Zamrazil a Václav Mezek. V letech 1951-1952 byl úkol splněn. Náklady činily něco přes 20 000 Kčs.
2. Provést rekonstrukci již nevyhovující budovy MNV, ve které byla i sběrna mléka a bydlela zde Milada Havlíčková. Adaptací budovy měla vzniknout vyhovující obřadní síň, místnost pro obecní knihovnu a místnost pro uložení úředních spisů a církevních matrik. Plánovatelem byl stanoven člen výboru František Kopecký. Přestavba byla zahájena v roce 1950, práce pokračovaly velmi pomalu a trvalo to téměř 2 roky, než byly skončeny. Mezi občany se nenašel nikdo, kdo by při stavbě brigádnicky pomohl, aby se snížil náklad na stavbu. Práce zednické prováděli Josef Macháček, František Novák a Jan Vodák, práci tesařskou Ferdinand Vodák, Josef Ejem a Václav Liška. Za více než 120 000 Kčs byla část budovy zvýšena do poschodí a tím získány 2 místnosti a provedeny s tím související úpravy

v celém objektu. Větší místnost, původně určena pro svatební síň, se ukázala příliš malá, byla využita pro zasedání MNV a sňatky se nadále odbývaly ve škole. Do menší místnosti byla přemístěna obecní knihovna, která se dosud tísnila ve škole. Teprve nyní se dostalo knihovně důstojného umístění.

V obecní kronice se uvádí, že na začátku roku 1953 měla lidová knihovna 849 svazků, během roku přibylo 113 svazků. Mezi nejčtenější spisovatele patřil Jirásek, Baar, Morávek, Vrba a Klostermann, velký zájem byl též o Šolochovu Rozrušenou zemi. Téměř bez zájmu zůstala literatura politická a zemědělská. Na konci roku bylo 52 čtenářů, počet výpůjček 1 699. Funkci knihovníka zastával Jaromír Tobola, ředitel školy.

Stavbou dřevěného lešení kolem kostela až do samé špičky věže zahájili tesaři komunálního podniku města Modřan generální opravu kostela Všech svatých (24. 7. 1950). Křížek na věži, plechová makovice a oplechování věže bylo opatřeno miniovým nátěrem, doplněny byly chybějící břidlice ve špičce věže, opravena krytina střechy, obílena fasáda, přičemž byly zabíleny i ciferníky hodin na třech stranách věže, které připomínaly, že zde kdysi hodiny byly. Okolo 5 tun rumu nad klenbou odklidili Čeněk Kalousek, Jaroslav Rákosník, Josef Rákosník, Josef Liška, Jaroslav Pánek a Antonín Novák. Dohromady byli odměněni částkou 2 580 Kčs. Náklady ve výši 300 000 Kčs byly uhrazeny ze státní subvence.

V rámci celorepublikového „Týdne lesů a stromů“ pod heslem „Lesy – více vláhy – lepší úroda“ v dubnu 1953 brigádnicky vysázeli ve čtvrti Aloise Jiráska místní občané a uživatelé rekreačních chat 1 500 sazenic.

Závěrem k období let 1950 -1953 připomenu, že když se rozhodli zavřít své soukromé obchody Antonín Rákosník a Karel Pojer a po zrušení soukromého řeznictví Františka Stuchlíka, byly adaptací jeho obchodu upraveny prostorné místnosti, vybaveny chladicím zařízením a potřebným skladištěm pro prodejnu Jednota. Otevřena byla v srpnu 1953, tedy před 60 léty. První vedoucí se stala paní Amálie Pitelková.

Ing. Vilibald Hořenek, horenek.v@seznam.cz

Doplnění ilustrace z minulého seriálu historie

...V D-Clubu pobývaly i významné osobnosti. 3. 7. 1982 při soukromé návštěvě ČSSR sem zavítal bývalý prezident USA Richard Nixon. Správce areálu Ivan Vávra pohotově nakreslil panorama Líšnice, pod které vzácný host vlastnoručně napsal své věnování.

Původní znění:

My best wishes to the charming township of Lišnice.

Richard Nixon 7-3-'82

Volný překlad:

Přeji všechno nejlepší půvabné Líšnici a jejím obyvatelům.

Richard Nixon 3. 7. 1982

Občanské sdružení Kuliš a Obec Líšnice Vás zvou na

LETOS od 14:00 ZA ŠKOLOU

LÍŠNICKÝ FESTIVAL

sousedské hudební setkání s doprovodným programem

v sobotu 21. 9. 2013 od 14.00

v Líšnici na hřišti pod školou

PROGRAM

14:00 Zahájení - Hvozdnický pěvecký sbor, soutěže pro děti

14:45 Dětská pěvecká soutěž – šance prorazit pro naše nejmenší talenty

15:30 Loutkové divadlo Vysmáto – Aleš Bílek a jeho loutky hrají pro děti i s dětmi

16:15 F a K – sehraná sousedská muzikantská sešlost s proslulými fláky

17:00 Martin Hrubý – hlava kapely Bůhví bez kapely Bůhví

17:45 Líšnický vořiši – zvěrolékař mezi tomem a ondrou letos opět zkusí, co vydržíte

18:30 Vyvoraná myš – trocha mladého punku od našich táborových vedoucích

19:15 Losování tomboly – lístky za pakatel, ceny luxusní – **letošní novinka!**

19:30 008 – melodický hardcore z Mníšku na zahřátí

20:30 Ohňostroj na závěr

CELÉ ODPOLEDNE

- Mobilní **Slowpec** s únětickou desítkou, bezovkou, bramborami z pece a domácími párky z udírny
- Líšnická hasičská posádka se **sladkostmi** a savicí plnou **nealko** pěny
- Výborné grilované **klobásky** a **pivní speciál**
- Stánky s **originálními výrobky** našich sousedů i dětí
- Spousta **zábavy** pro děti
  (Hřišťátko, poník, soutěže a tvůrčí dílna z Lištičky)

Renesance českých (mini)pivovarů

Po sametové revoluci byl v Česku jen jeden fungující minipivovar U Fleků. V devadesátých letech začaly vznikat nebo se obnovovat první restaurační minipivovary. Od 21. století minipivovary rostou jako houby po dešti a stále rychlejším tempem. Např. v roce 2010 bylo v ČR 118 pivovarů, dnes jich je již přes 210 (z toho je přes 170 minipivovarů) a počet každým měsícem narůstá. V českých pivovarech se vaří více než 1200 jedinečných piv, která stojí rozhodně za prozkoumání. Taková pivní rozmanitost se neobejde bez rozdělení pivních druhů. Vedle obligátního rozdělení na 10° a 12° (dnes již přesně na výčepní a ležák), světlé, polotmavé, tmavé a nealko se piva dají dělit i na tzv. pivní styly. Pivní styly můžeme rozdělit do dvou velkých skupin podle typu kvašení piva. Rozeznáváme spodně kvašená piva (ve světě známá jako „Lager“) a svrchně kvašená piva (ve světě známá jako „Ale“). V ČR více než 90 % produkce tvoří dva tradiční pivní styly – Bohemian Pilsner (české spodně kvašené pivo plzeňského stylu) a Bohemian Dunkel (spodně kvašené pivo tmavě hnědé až temně černé barvy). Tyto styly u nás dominují přes 150 let. Až teprve v poslední době začínají u konzervativních českých pivařů vzbuzovat zájem i jiné světové styly. Dnes, především díky minipivovarům, se u nás vaří více než 50 pivních stylů. Např. Weizenbier (svrchně kvašené pšeničné pivo), India Pale Ale (silné svrchně kvašené světlé pivo, silně chmelené), Stout (velmi tmavé svrchně kvašené pivo, často má pražené a kávové tóny chuti), Rauchbier (pivo, které bylo uvařeno z určitého podílu nakuřovaného sladu, jeho vůně a chuť připomíná uzené maso) a mnoho dalších (více na pivním portálu *www.zapivem.cz*).

Pokud budete chtít vyzkoušet některé výše zmiňované pivní styly, zde jsou typy na nejbližší minipivovary:

Berounský medvěd
Tyršova 135, Beroun 2

Minipivovar Energon
Obořiště 53

MMX
Pražská ulice,
Lety u Dobřichovic

Pivovar Bobr
U Mlýna 8
Zadní Třebaň

Rodinný pivovar Vilém
Eškova 33, Jince

Vítek z Prčice
Komenského 21
Sedlec-Prčice

Zámecký pivovar
u Paní Magdalény
Všeradice 1

Štiřínský pivovar
Želivecká 707, Štiřín

Třebonický rukodělný pivovárek
K Řeporyjům 4
Praha 5 - Třebonice

Pivovar Hostivar
Lochotínská 656,
Praha 15

Jihoměstský pivovar
Podjavorinské 1602/11
Praha 4, Chodov

Ing. Tomáš Humhal

Kontejnery na velkoobjemový odpad a svoz nebezpečného odpadu

V pátek 25. 10. 2013 budou přistaveny kontejnery na velkoobjemový odpad. Přistaveny budou na již tradiční místa:

Líšnice - před hasičskou zbrojnicí
Varadov - u penzionu
Vandrlice - pod rybníkem a nahoře u kontejnerů

Sběr nebezpečného odpadu proběhne před hasičskou zbrojnicí v sobotu 26. 10. 2013 mezi 8. a 9. hodinou ráno. Prosíme občany, aby veškerý odpad nosili na místa až v den sběru.

Líšnický tým, Kytínské hry bez hranic 2013

Najdete nás také na (lisnickyzpravodaj.blogspot.com)

Vaše názory a podměty můžete psát na *zpravodaj@obeclisnice.eu*

Váš Líšnický zpravodaj

Zpravodaj obce Líšnice, vychází čtvrtletně (500 ks), toto číslo vychází 20. 9. 2013. Příští číslo vyjde 1. 12. 2013, uzávěrka 15. 11. 2013. Redakční rada: Mgr. Alena Fialová, Hana Navrátilová, Zdeněk Lébl, Ing. Tomáš Humhal a Jiří Beneš. Grafická úprava: Ing. Tomáš Humhal